

Arrest

nr. 309 756 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 september 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen op 15 januari 2021, diende op 18 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Roemenië op 1 december 2020 (Eurodac).

1.2. Op 8 februari 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 21,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,1 jaar.

1.3. Op 9 april 2024 kreeg verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten omdat Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (bijlage 26^{quater}).

1.4. Op 25 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 26 juli 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/01/2021

Overdracht CGVS: 18/11/2021

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 april 2022 van 13:38 tot 18:11 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Eric NTINI KASOKO, advocaat loco voor Elisabeth VAN DER HAERT, was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Sang Todah in het district Mehterlam, gelegen in de provincie Laghman. U bent Tadzjiek van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. Uw vader overleed 11 à 11,5 jaar geleden waardoor u het hoofd van het gezin werd en u verantwoordelijk was voor uw moeder en jongere zus en niet naar school kon gaan. Rond uw vijftiende begon u als mecanicien te werken in de winkel van uw baas B.(...) A.(...) in het districtscentrum van Mehterlam. Uw baas had daarnaast ook een contract met de Zweden en later met de Amerikanen gesloten waardoor jullie op de werkplaats binnen de militaire basis van het 201ste korps genaamd ‘Selab’ verschillende soorten wagen herstelden.

Twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan werd u door de taliban tegengehouden onderweg naar huis. Uw baas was reeds drie dagen daarvoor vermist geraakt. De taliban waarschuwden u dat u niet voor de buitenlanders en het nationale leger moest werken. U ging door met uw werk en na ongeveer een week werd u voor een tweede keer tegengehouden door de taliban en sloegen ze u in het veld. Ze zeiden u opnieuw niet voor de buitenlanders te werken. U zei dat u verantwoordelijk was voor uw familie, hen financieel moest onderhouden en dus niet kon stoppen met uw werk als mecanicien. Ze zeiden u dat u mocht verder doen met uw werk als u explosieven zou plaatsen onder de tanks en wagen van de Amerikanen en het nationale leger in de basis. U accepteerde hun voorwaarde omdat u geen andere keuze had en om uw leven te redden. Ze gaven u twee documenten, één was een uitnodiging in het Pashtoe waarop stond dat u om tien uur 's avonds naar de moskee moest gaan en de mensen u van daaruit naar hen zouden brengen. De andere was een dreigbrief in het Dari. Toen u thuis kwam, belde uw moeder met uw maternale oom en werd u naar zijn huis in het dorp Tir Gari gebracht waar u een week verbleef alvorens u Afghanistan ontvluchtte.

U vertrok zes maanden voor uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 23 maart 2021, ongeveer in september 2020, uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Roemenië, waar u gedurende één maand in een centrum verbleef, naar België. U kwam op 15 januari 2021 aan in België waar u op 18 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Omdat u geen gevolg gaf aan hun eis, werd er een tweede dreigbrief in het Pashtoe via de mullah van uw dorp naar uw huis gebracht. Daar er niemand thuis was, werd de brief via de mullah aan een verwant bezorgd en via deze verwant aan uw maternale oom bezorgd. U was toen al uit Afghanistan vertrokken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara, uw toegangsbewijs en het contract van uw werk op de militaire basis en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd.

Bij uw verzoek om internationale bescherming op 18 januari 2021 stelde u immers te zijn geboren op [...] januari 2005 en minderjarig te zijn (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Fiche niet-begeleide minderjarige

vreemdeling). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 21,6 jaar met een standaarddeviatie van 2,1 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op de datum waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd, met name op 4 februari 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België op 15 januari 2021, niet langer minderjarig was. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud van 5 april 2022, meer dan een jaar na het leeftijdsonderzoek, blijft u nog steeds volhouden 16 jaar en zes of zeven maanden jaar oud te zijn, ondanks de wetenschappelijke bevindingen dat u meerderjarig zou zijn, en baseert u zich hiervoor op uw taskara (CGVS, p. 4). Uw taskara stelt echter dat u dertien jaar oud was in 2017 en plaatst uw geboortjaar dus in 2004. Dit heeft als gevolg dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 5 april 2022 ook volgens uw taskara ouder zou zijn dan uw beweerde 16 jaar plus, met name minstens 17 jaar oud. Uw taskara bevat geen exacte geboortedatum, maar een geschatte leeftijd op het zicht. Dat uw verklaringen niet overeenstemmen met wat in uw identiteitsstuk genoteerd staat, doet afbreuk aan dit document. Uit informatie waarover het CGVS bovendien beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt tevens dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren.

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Roemenië een andere geboortedatum van 7 april 2002 zou opgegeven hebben en stelde meerderjarig te zijn (Brief Dublin Unit Romania dd. 25/02/2021 van de Roemeense asielinstanties in het administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u ook daar zei dat u 16 jaar was maar dat een man voor u in de formulieren 18 jaar schreef. Omdat u niet kon lezen en schrijven zou u dit niet geweten hebben en zou u pas later gezien hebben dat er een andere leeftijd geschreven werd (CGVS, p. 4). Dat u zich ondanks de confrontatie met het leeftijdsonderzoek en uw opgegeven meerderjarige leeftijd in Roemenië blijft voordoen als minderjarige op het moment van het persoonlijk onderhoud is niet ernstig en ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid.

Tevens stemmen uw beweringen dat u slechts 16 jaar en zes of zeven maanden bent ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet overeen met uw eigen verklaringen. Zo verklaarde u ongeveer op uw 15de begonnen te zijn als mecanicien in de shop, maar omdat uw baas op u riep als u een fout maakte, stopte u met werken voor hem. Na een pauze van twee maanden zou u dan opnieuw begonnen zijn in zijn shop. Uw baas zou een contract afgesloten hebben met de Zweden en u terug gevraagd hebben voor hem te werken, wat u ook gedaan heeft (CGVS, p. 9-10). Dit contract met de buitenlanders zou gesloten zijn voor drie jaar, de eerste anderhalf jaar was met de Zweden waarna het contract werd overgenomen door de Amerikanen voor anderhalf jaar. Toen het contract voor de Amerikanen lopende zou geweest zijn en we dus al anderhalf jaar later waren, zouden de problemen met de taliban begonnen zijn (CGVS, p. 8). Op basis van uw eigen verklaringen zou u dus op het moment van vertrek uit Afghanistan in september 2020 ten minste al 16,5 jaar oud geweest zijn. Dat u dan verklaart slechts 16 jaar en zes of zeven maanden te zijn ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 5 april 2022 kan met andere woorden niet kloppen met uw verklaringen.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen.

Daarnaast blijft u volhouden, ofschoon u dit tot tweemaal toe uitdrukkelijk gevraagd wordt, dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een ander land terwijl uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat u wel degelijk eerder een verzoek om internationale bescherming in Roemenië heeft ingediend op 3 december 2020 (CGVS, p. 4-5 en Brief Dublin Unit Romania dd. 25/02/2021 van de Roemeense asielinstanties in het administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat u op 13 januari 2021 het centrum zou verlaten hebben. Dit ondermijnt opnieuw de algemene geloofwaardigheid van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend en bevatten enkele markante lacunes en tegenstrijdigheden.

Vooreerst bent u tegenstrijdig en vaag over de periode waarin u Afghanistan verlaten zou hebben. Waar u bij DVZ beweerde ongeveer zes maanden voor uw interview bij DVZ vertrokken te zijn, zijnde ongeveer in

september 2020, geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen pas tussen de lente en de zomer van het jaar 2021, ongeveer één jaar en twee maanden voor het persoonlijk onderhoud, Afghanistan verlaten te hebben (Verklaring DVZ en CGVS, p. 5). Uw bewering vertrokken te zijn in het jaar 2021 klopt hoe dan ook niet daar u reeds op 3 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in Roemenië had ingediend (Brief Dublin Unit Romania dd. 25/02/2021 van de Roemeense asielinstanties in het administratief dossier).

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw zogenaamde problemen met de taliban. Uw verklaringen over hoe de taliban op de hoogte zouden gekomen zijn van uw werk kunnen het CGVS allesbehalve overtuigen. U zou aan niemand verteld hebben dat u in de militaire basis of werkplaats aan de slag was maar zou in de plaats gezegd hebben dat u brood en gebak verkocht in het centrum, anders zouden uw baas en u problemen krijgen. U zou zeer voorzichtig geweest zijn en van uw baas zou u ook geen foto's mogen gemaakt hebben in de werkplaats van de militaire basis (CGVS, p. 16-17). Ofschoon niemand op de hoogte zou geweest zijn van uw job, zou de taliban toch vreemd genoeg geweten hebben dat u op de basis werkte. Gevraagd hoe ze hiervan op de hoogte zouden gekomen zijn, heeft u geen enkel idee. Uw baas zou dit heel serieus genomen hebben en zou ervoor gezorgd hebben dat u met niemand over uw werk kon praten (CGVS, p. 18). Het is dan ook eerder ongeloofwaardig dat de taliban op de hoogte zouden geweest zijn van uw werk binnen de militaire basis. Te meer u geen dorpelingen of andere personen zou gekend hebben die bij de taliban zaten, u niet zou geweten hebben of deze taliban in uw dorp verbleven en u zelfs nooit de namen van leiders van de taliban zou hebben horen vallen. U zou er altijd voor gezorgd hebben dat u niet betrokken raakte in gesprekken over de taliban in het dorp en hield zich enkel bezig met uw werk (CGVS, p. 7-8).

Voorts zou u vijf dagen per week mee met uw baas naar de militaire basis zijn gegaan om wagens te herstellen. Jullie zouden geen enkel contact met de Zweden, de Amerikanen of het Afghaanse leger gehad hebben en u zou de militairen nooit in de militaire basis gezien hebben maar enkel op de straten. In de basis zouden ze de wagens naar de werkplaats gebracht hebben en daarna weer vertrokken zijn. Jullie zouden op geen enkel moment met elkaar gecommuniceerd hebben. Daarnaast zouden jullie geen toestemming gehad hebben om naar andere delen van de basis te gaan en had u geen idee wat de andere secties waren. U zou enkel uw werk uitgevoerd hebben en dan terug vertrokken zijn (CGVS, p. 14). Van uw baas zou u ook niet met andere mensen in de basis mogen gepraat hebben en hij was heel strikt hierin. Zelfs als u naar het toilet moest, zou u zijn toestemming gevraagd moeten hebben en controleerde hij hoelang u wegbleef. Verder zou uw baas u verboden hebben om toe te kijken wat er allemaal op de militaire basis gebeurde. U stelt geen namen van personen te kennen die in de basis tewerkgesteld waren (CGVS, p. 15).

Tevens bent u tegenstrijdig over de vermeende vermissing van uw baas. Waar u bij DVZ claimde dat uw baas drie dagen voor u uit Afghanistan vertrok vermist raakte, beweert u tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zeker twee weken voor uw vertrek verdween (Vragenlijst CGVS en CGVS, p. 16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw baas wel degelijk twee weken voor uw vertrek vermist raakte (CGVS, p. 17). U biedt geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid bij DVZ. Het zich louter scharen achter één versie van de feiten, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

In het begin zou u nog niet door gehad hebben dat hij was ontvoerd. Toen u voor de eerste keer zou zijn tegengehouden door de taliban dacht u dat het misschien mogelijk was. Na de tweede keer dat de taliban u zou hebben tegengehouden en geslagen hebben, zou u zeker geweten hebben dat ze uw baas ook al hadden ontvoerd. U zou niet meer naar de militaire basis gegaan zijn maar enkel naar de werkplaats en daar gewacht hebben op uw baas (CGVS, p. 19-20). Dat u wel nog naar de winkel zou zijn gegaan ofschoon u begon te beseffen dat ze uw baas ontvoerd hadden en u zelf door hen tot tweemaal toe werd tegengehouden, geslagen en bedreigd, doet de wenkbrauwen fronsen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers slechts een indicatie van uw identiteit. U stelde een contract van de militaire basis te hebben en het andere zou een toegangsbewijs zijn (CGVS, p. 12). Uit de vertaling blijkt dat het enige verschil tussen beide documenten zou zijn dat het ene een "binnenkomst" document is en het andere zowel binnenkomst als "uitgang". Vreemd genoeg wordt uw vader op dit document T.(...) genoemd, terwijl u bij DVZ verklaard heeft dat zijn naam N.(...) is (Verklaring DVZ, punt 13) en N.(...) de naam van uw vader op uw taskara is. De documenten aangaande uw werk kunnen dan ook geen ander licht werpen op uw zogenaamde vluchtmotieven en kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Bovendien is het heel eigenaardig dat u bij DVZ niets vermeldde over de dreigbrieven die u van de taliban ontvangen had. U verklaarde enkel twee keer te zijn tegengehouden door de taliban (Vragenlijst DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud begint u meteen echter over een dreigbrief van de taliban waarover u niet

eerder verteld had (CGVS, p. 2). Op de vraag waarom u hier niet over vertelde tijdens uw eerder interview bij DVZ, haalt u aan dat u enkel een samenvatting van uw problemen mocht vertellen en u niet doorhad dat u ook over deze brieven moest vertellen of ze moest laten zien (CGVS, p. 19). Nochtans werd u meermaals bij DVZ de kans geboden om deze dreigbrieven te vermelden en had u makkelijk kunnen toevoegen dat de taliban ook dreigbrieven naar u verzonden had, daar deze brieven betrekking hebben op uw vluchtmotieven. Niet enkel werd er u bij DVZ gevraagd een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan toe te lichten, ook werd u gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en vraag 8). Daarnaast verklaarde u ook bij DVZ nooit in het bezit geweest te zijn van andere documenten dan uw taskara (Verklaring DVZ vraag 29). Tevens bent u heel vaag over de twee dreigbrieven die u bijheeft tijdens het persoonlijk onderhoud en kan u niet precies vertellen welke van de twee brieven eerst werd afgeleverd. Nochtans werd er maar één van de twee brieven aan u persoonlijk afgegeven en werd de tweede dreigbrief pas door de mullah aan uw verwanten afgeleverd toen u al uit Afghanistan was vertrokken. Er zou dan toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u weet welke brief eerst door de taliban persoonlijk aan u werd afgeleverd. Niettegenstaande bovendien één brief in het Dari zou zijn opgesteld en één brief in het Pashtoe, weet u ook niet te zeggen welke de Dari en welke de Pashtoe brief is. U beroept zich op het feit dat u niet kan lezen en schrijven. U weet enkel te vertellen dat de Dari dreigbrief zou zijn afgeleverd toen u voor de tweede keer door de taliban werd aangehouden op de terugweg naar huis, zijnde een week voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). De brief in het Dari dateert vreemd genoeg echter van 22/08/2020 terwijl u zelf beweert vertrokken te zijn in het jaar 2021 (CGVS, p. 5). Er wordt ook op gewezen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt, dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de dreigbrieven niet kunnen overtuigen. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is.

Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

"Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

Verzoeker wenst te onderlijnen dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden. Zo wordt het niet betwist dat verzoeker een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Sang Todah, behorend tot het district Mehterlam, gelegen in de provincie Laghman. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat zijn tewerkstelling en zijn werk voor de Amerikanen op zich niet betwist lijkt te worden. Enkel en alleen omwille van zijn tewerkstelling en samenwerking met de Amerikanen, koestert verzoeker een vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar Afghanistan, ongeacht de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die zich in Afghanistan hebben afgespeeld.

Verzoeker heeft bij aankomst in België verklaard te zijn geboren in 2005. Dit was een schatting, aangezien verzoeker zijn eigen leeftijd niet kent. Uit de taskara van verzoeker wordt afgeleid dat hij eigenlijk in 2004 is geboren en dus weldegelijk minderjarig was bij aankomst in België. De leeftijd op zijn taskara is het resultaat van een schatting door de ambtenaar die de taskara van verzoeker in Afghanistan heeft opgesteld in het jaar 2017, op basis van het uiterlijk van verzoeker en de verklaringen van zijn ouders. Verzoeker betwist dus niet dat deze leeftijd zijn exacte leeftijd niet is. Verzoeker kent zijn exacte geboortedatum niet.

Echter, verzoeker heeft op basis van wat zijn ouders hem altijd verteld hebben ter goede trouw, verklaard bij aankomst in België dat hij ongeveer 15-16 jaar oud was en heeft de Belgische asielinstanties nooit om de tuin willen leiden. Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, wenst verzoeker ook te benadrukken dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten. Verzoeker citeert uit bronnen die dit bevestigen. Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen. Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat hij niet naar school is gegaan. Dit heeft hij ook benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud. De commissaris-generaal wist dus goed genoeg dat verzoeker moeilijkheden heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Verzoeker heeft, zowel bij het invullen van zijn fiche NBMV, als gedurende zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaard dat hij vier maanden voor zijn aankomst in België vertrokken is uit Afghanistan aangezien hij op de dag van zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken al twee maanden in België was. Verzoeker heeft hieromtrent coherente verklaringen afgelegd in het begin van zijn procedure. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij, gedurende zijn persoonlijk onderhoud, duidelijk gezegd heeft dat hij niet zeker was van het jaar van vertrek. Hoe dan ook, wenst verzoeker te benadrukken dat zijn verklaringen over zijn reisweg geen kernelement uitmaken van zijn asielrelaas.

Verzoeker legt uit dat de taliban overal spionnen hadden, tussen de dorpingen, maar ook binnen de autoriteiten zelf. Ondanks de voorzorgsmaatregelen die de baas van verzoeker genomen heeft, zijn er verschillende manieren waarop de taliban te weten konden komen dat verzoeker voor de militairen werkte. Verwachten van verzoeker dat hij zou weten hoe de talibanleden te weten zijn gekomen dat hij voor de Amerikanen werkte, hoewel er verschillende verklaringen zijn, is onevenredig.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hem, bij de Dienst vreemdelingenzaken, gevraagd werd om in het kort uit te leggen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft. Hij heeft in de grote lijnen uitgelegd wat er gebeurd was, maar heeft niet in detail kunnen uitleggen dat hij ook dreigbrieven heeft gekregen van de taliban. Het relaas van verzoeker op de Dienst vreemdelingenzaken was trouwens al redelijk lang, en er werd hem expliciet gezegd dat hij verder in detail zou kunnen gaan gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker heeft, vanaf het begin van zijn persoonlijk onderhoud spontaan aangegeven dat hij de dreigbrieven niet had vermeld bij de Dienst vreemdelingenzaken, maar dat hij ze bij het Commissariaat-generaal wel bijhad. Voor wat de inhoud van de dreigbrieven betreft, legt verzoeker nogmaals uit dat hij niet kan lezen. Het is dan ook onmogelijk voor hem om te weten welke in het Pashtoe is geschreven en welke in het Dari is geschreven. Voor wat de datum van de dreigbrief betreft, dient er nogmaals opgemerkt te worden dat verzoeker niet in de lente 2021 vertrokken is, wat gewoonweg onmogelijk is, maar wel begin september 2020 (ongeveer 4 maanden voor zijn aankomst in België). Aangezien verzoeker nog iets meer dan een week in Afghanistan is gebleven na de dreigbrief, is dit coherent met zijn datum van vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2020 en verblijft sinds anderhalf jaar in Europa. Dit gaf hem de tijd om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker heeft zich aangepast aan de westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich

op een westerse manier en gedraagt zich op een westerse manier. Verzoeker spreekt Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet. Verzoeker verwijst naar landeninformatie aangaande de behandeling van verwesterde Afghanen bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook naar rechtspraak van de Raad.

Indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar Europese rechtspraak hieromtrent.

Verzoeker onderlijnt verder dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land.

Verzoeker is van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Er dient opnieuw voldoende aandacht te worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt. Inderdaad, sinds de taliban de macht hebben overgenomen wordt de informatie gemanipuleerd. Er komt weinig buiten Afghanistan en de informatie die wordt vrijgegeven, is volledig gemanipuleerd en in het voordeel van de Taliban verdraaid. Verzoeker verwijst naar landeninformatie hieromtrent.

De commissaris-generaal tracht aan te halen dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan gezien er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium hebben verlaten. Dit wordt ten stelligste betwist. Bronnen vermelden reeds de aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP die opkomen tegen de taliban. Een bron schematiseert hoe het conflict sinds de machtsgreep inderdaad gewijzigd is maar er geen sprake is van afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren. De aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebelgroepen die talrijke aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten. Burgers worden niet gespaard, integendeel. Ze zijn meer dan ooit kwetsbaar en blootgesteld aan het heersende conflict.

Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict.

Verzoeker stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, de commissaris-generaal toch overgaat tot een andere appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. De bestreden beslissing weigert de subsidiaire bescherming op basis van "*een zekere appreciatiemarge*" van de commissaris-generaal, waaronder "*het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal*". Dit is precies wat het Hof vroeg niet te doen. De bestreden beslissing geeft de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toe. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat commissaris-generaal tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming.

3.1.2. In een aanvullende nota van 26 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;

- het EUAA-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023;
- het EUAA-rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*" van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota van 1 mei 2024 brengt verzoeker getuigenissen van zijn collega's uit de bakkerij ter kennis (stukken 1-5).

Verzoeker wenst in zijn aanvullende nota te benadrukken dat hij via zijn werk zijn huidige vriendin heeft leren kennen, die een klant is van de bakkerij. Zij hebben sinds 5 maanden een relatie. Verzoeker sport ook in een fitnesscentrum met vrouwen. Verzoeker brengt verder landeninformatie bij aangaande de actuele socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,6 jaar met een standaarddeviatie van 2,1 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij ter goeder trouw handelde en niet op de hoogte was van zijn werkelijke

leeftijd. Dit louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing biedt echter geen enkele verklaring waarom verzoekers werkelijke leeftijd verschilde van zijn verklaarde leeftijd en waarom hij in Roemenië dan weer verklaarde meerderjarig te zijn. Een vage verwijzing naar onwetendheid volstaat hiertoe niet. De Raad treedt de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd.

Bij uw verzoek om internationale bescherming op 18 januari 2021 stelde u immers te zijn geboren op [...] januari 2005 en minderjarig te zijn (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 21,6 jaar met een standaarddeviatie van 2,1 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op de datum waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd, met name op 4 februari 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België op 15 januari 2021, niet langer minderjarig was. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud van 5 april 2022, meer dan een jaar na het leeftijdsonderzoek, blijft u nog steeds volhouden 16 jaar en zes of zeven maanden jaar oud te zijn, ondanks de wetenschappelijke bevindingen dat u meerderjarig zou zijn, en baseert u zich hiervoor op uw taskara (CGVS, p. 4). Uw taskara stelt echter dat u dertien jaar oud was in 2017 en plaatst uw geboortjaar dus in 2004. Dit heeft als gevolg dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 5 april 2022 ook volgens uw taskara ouder zou zijn dan uw beweerde 16 jaar plus, met name minstens 17 jaar oud. Uw taskara bevat geen exacte geboortedatum, maar een geschatte leeftijd op het zicht. Dat uw verklaringen niet overeenstemmen met wat in uw identiteitsstuk genoteerd staat, doet afbreuk aan dit document. Uit informatie waarover het CGVS bovendien beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt tevens dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren.

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Roemenië een andere geboortedatum van [...] april 2002 zou opgegeven hebben en stelde meerderjarig te zijn (Brief Dublin Unit Romania dd. 25/02/2021 van de Roemeense asielinstanties in het administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u ook daar zei dat u 16 jaar was maar dat een man voor u in de formulieren 18 jaar schreef. Omdat u niet kon lezen en schrijven zou u dit niet geweten hebben en zou u pas later gezien hebben dat er een andere leeftijd geschreven werd (CGVS, p. 4). Dat u zich ondanks de confrontatie met het leeftijdsonderzoek en uw opgegeven meerderjarige leeftijd in Roemenië blijft voordoen als minderjarige op het moment van het persoonlijk onderhoud is niet ernstig en ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid.

Tevens stemmen uw beweringen dat u slechts 16 jaar en zes of zeven maanden bent ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet overeen met uw eigen verklaringen. Zo verklaarde u ongeveer op uw 15de begonnen te zijn als mecanicien in de shop, maar omdat uw baas op u riep als u een fout maakte, stopte u met werken voor hem. Na een pauze van twee maanden zou u dan opnieuw begonnen zijn in zijn shop. Uw baas zou een contract afgesloten hebben met de Zweden en u terug gevraagd hebben voor hem te werken, wat u ook gedaan heeft (CGVS, p. 9-10). Dit contract met de buitenlanders zou gesloten zijn voor drie jaar, de eerste anderhalf jaar was met de Zweden waarna het contract werd overgenomen door de Amerikanen voor anderhalf jaar. Toen het contract voor de Amerikanen lopende zou geweest zijn en we dus al anderhalf jaar later waren, zouden de problemen met de taliban begonnen zijn (CGVS, p. 8). Op basis van uw eigen verklaringen zou u dus op het moment van vertrek uit Afghanistan in september 2020 ten minste al 16,5 jaar oud geweest zijn. Dat u dan verklaart slechts 16 jaar en zes of zeven maanden te zijn ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 5 april 2022 kan met andere woorden niet kloppen met uw verklaringen.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België.

Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen.”

Ook verzoekers ongeschooldheid kan de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden niet verschonen. Hoewel uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker enige moeite heeft om bepaalde data te reproduceren, kan hieruit geenszins afgeleid worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige

manier weer te geven, noch dat verzoeker niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven en vervolgingsfeiten.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst bent u tegenstrijdig en vaag over de periode waarin u Afghanistan verlaten zou hebben. Waar u bij DVZ beweerde ongeveer zes maanden voor uw interview bij DVZ vertrokken te zijn, zijnde ongeveer in september 2020, geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen pas tussen de lente en de zomer van het jaar 2021, ongeveer één jaar en twee maanden voor het persoonlijk onderhoud, Afghanistan verlaten te hebben (Verklaring DVZ en CGVS, p. 5). Uw bewering vertrokken te zijn in het jaar 2021 klopt hoe dan ook niet daar u reeds op 3 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in Roemenië had ingediend (Brief Dublin Unit Romania dd. 25/02/2021 van de Roemeense asielinstanties in het administratief dossier).

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw zogenaamde problemen met de taliban. Uw verklaringen over hoe de taliban op de hoogte zouden gekomen zijn van uw werk kunnen het CGVS allesbehalve overtuigen. U zou aan niemand verteld hebben dat u in de militaire basis of werkplaats aan de slag was maar zou in de plaats gezegd hebben dat u brood en gebak verkocht in het centrum, anders zouden uw baas en u problemen krijgen. U zou zeer voorzichtig geweest zijn en van uw baas zou u ook geen foto's mogen gemaakt hebben in de werkplaats van de militaire basis (CGVS, p. 16-17). Ofschoon niemand op de hoogte zou geweest zijn van uw job, zou de taliban toch vreemd genoeg geweten hebben dat u op de basis werkte. Gevraagd hoe ze hiervan op de hoogte zouden gekomen zijn, heeft u geen enkel idee. Uw baas zou dit heel serieus genomen hebben en zou ervoor gezorgd hebben dat u met niemand over uw werk kon praten (CGVS, p. 18). Het is dan ook eerder ongeloofwaardig dat de taliban op de hoogte zouden geweest zijn van uw werk binnen de militaire basis. Te meer u geen dorpelingen of andere personen zou gekend hebben die bij de taliban zaten, u niet zou geweten hebben of deze taliban in uw dorp verbleven en u zelfs nooit de namen van leiders van de taliban zou hebben horen vallen. U zou er altijd voor gezorgd hebben dat u niet betrokken raakte in gesprekken over de taliban in het dorp en hield zich enkel bezig met uw werk (CGVS, p. 7-8).

Voorts zou u vijf dagen per week mee met uw baas naar de militaire basis zijn gegaan om wagens te herstellen. Jullie zouden geen enkel contact met de Zweden, de Amerikanen of het Afghaanse leger gehad hebben en u zou de militairen nooit in de militaire basis gezien hebben maar enkel op de straten. In de basis zouden ze de wagens naar de werkplaats gebracht hebben en daarna weer vertrokken zijn. Jullie zouden op geen enkel moment met elkaar gecommuniceerd hebben. Daarnaast zouden jullie geen toestemming gehad hebben om naar andere delen van de basis te gaan en had u geen idee wat de andere secties waren. U zou enkel uw werk uitgevoerd hebben en dan terug vertrokken zijn (CGVS, p. 14). Van uw baas zou u ook niet met andere mensen in de basis mogen gepraat hebben en hij was heel strikt hierin. Zelfs als u naar het toilet moest, zou u zijn toestemming gevraagd moeten hebben en controleerde hij hoelang u wegbleef. Verder zou uw baas u verboden hebben om toe te kijken wat er allemaal op de militaire basis gebeurde. U stelt geen namen van personen te kennen die in de basis tewerkgesteld waren (CGVS, p. 15).

Tevens bent u tegenstrijdig over de vermeende vermissing van uw baas. Waar u bij DVZ claimde dat uw baas drie dagen voor u uit Afghanistan vertrok vermist raakte, beweert u tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zeker twee weken voor uw vertrek verdween (Vragenlijst CGVS en CGVS, p. 16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw baas wel degelijk twee weken voor uw vertrek vermist raakte (CGVS, p. 17). U biedt geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid bij DVZ. Het zich louter scharen achter één versie van de feiten, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. In het begin zou u nog niet door gehad hebben dat hij was ontvoerd. Toen u voor de eerste keer zou zijn tegengehouden door de taliban dacht u dat het misschien mogelijk was. Na de tweede keer dat de taliban u zou hebben tegengehouden en

geslagen hebben, zou u zeker geweten hebben dat ze uw baas ook al hadden ontvoerd. U zou niet meer naar de militaire basis gegaan zijn maar enkel naar de werkplaats en daar gewacht hebben op uw baas (CGVS, p. 19-20). Dat u wel nog naar de winkel zou zijn gegaan ofschoon u begon te beseffen dat ze uw baas ontvoerd hadden en u zelf door hen tot tweemaal toe werd tegengehouden, geslagen en bedreigd, doet de wenkbrauwen fronsen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers slechts een indicatie van uw identiteit. U stelde een contract van de militaire basis te hebben en het andere zou een toegangsbewijs zijn (CGVS, p. 12). Uit de vertaling blijkt dat het enige verschil tussen beide documenten zou zijn dat het ene een "binnenkomst" document is en het andere zowel binnenkomst als "uitgang". Vreemd genoeg wordt uw vader op dit document T.(...) genoemd, terwijl u bij DVZ verklaard heeft dat zijn naam N.(...) is (Verklaring DVZ, punt 13) en N.(...) de naam van uw vader op uw taskara is. De documenten aangaande uw werk kunnen dan ook geen ander licht werpen op uw zogenaamde vluchtmotieven en kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Bovendien is het heel eigenaardig dat u bij DVZ niets vermeldde over de dreigbrieven die u van de taliban ontvangen had. U verklaarde enkel twee keer te zijn tegengehouden door de taliban (Vragenlijst DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud begint u meteen echter over een dreigbrief van de taliban waarover u niet eerder verteld had (CGVS, p. 2). Op de vraag waarom u hier niet over vertelde tijdens uw eerder interview bij DVZ, haalt u aan dat u enkel een samenvatting van uw problemen mocht vertellen en u niet doorhad dat u ook over deze brieven moest vertellen of ze moest laten zien (CGVS, p. 19). Nochtans werd u meermaals bij DVZ de kans geboden om deze dreigbrieven te vermelden en had u makkelijk kunnen toevoegen dat de taliban ook dreigbrieven naar u verzonden had, daar deze brieven betrekking hebben op uw vluchtmotieven. Niet enkel werd er u bij DVZ gevraagd een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan toe te lichten, ook werd u gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en vraag 8). Daarnaast verklaarde u ook bij DVZ nooit in het bezit geweest te zijn van andere documenten dan uw taskara (Verklaring DVZ vraag 29). Tevens bent u heel vaag over de twee dreigbrieven die u bijheeft tijdens het persoonlijk onderhoud en kan u niet precies vertellen welke van de twee brieven eerst werd afgeleverd. Nochtans werd er maar één van de twee brieven aan u persoonlijk afgegeven en werd de tweede dreigbrief pas door de mullah aan uw verwanten afgeleverd toen u al uit Afghanistan was vertrokken. Er zou dan toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u weet welke brief eerst door de taliban persoonlijk aan u werd afgeleverd. Niettegenstaande bovendien één brief in het Dari zou zijn opgesteld en één brief in het Pashtoe, weet u ook niet te zeggen welke de Dari en welke de Pashtoe brief is. U beroept zich op het feit dat u niet kan lezen en schrijven. U weet enkel te vertellen dat de Dari dreigbrief zou zijn afgeleverd toen u voor de tweede keer door de taliban werd aangehouden op de terugweg naar huis, zijnde een week voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). De brief in het Dari dateert vreemd genoeg echter van 22/08/2020 terwijl u zelf beweert vertrokken te zijn in het jaar 2021 (CGVS, p. 5). Er wordt ook op gewezen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt, dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de dreigbrieven niet kunnen overtuigen.

Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is."

Verder moet verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Verzoeker wijst er tijdens de terechtzitting op dat hij Tadzjiek is. De Raad bemerkt echter dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiekse afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine noch van enige banden met de NRF en er tevens niet kan vastgesteld worden dat verzoeker afkomstig zou zijn uit de provincie Baghlan. In het licht van

deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30). In het bijzonder wat "*zina* betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed:*

Akhundzada”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt *in casu* dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sindsdien in Europa verblijft. Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker heeft zich aangepast aan de westerse levensstijl. Hij kleedt zich op een westerse manier en gedraagt zich op een westerse manier. Verzoeker spreekt Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. In zijn aanvullende nota legt hij getuigenissen neer van zijn collega's uit de bakkerij waar hij werkt. Hij stelt dat hij hier een vriendin heeft en sport in een fitnesscentrum waar ook vrouwen trainen.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker heeft vanaf zijn geboorte tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan geleefd. Bovendien heeft verzoeker slechts sinds januari 2021 in België verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Dari, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5). Verzoeker heeft verder nog contact met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 20). Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofd. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België in weze aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP